

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **P. V. H.**, zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Moravské náměstí 754/13, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2025, č. j. 4 A 48/2025-29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti výše uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 8. 2025, č. j. CPR-29743-2/ČJ-2025-930310-V230. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatele a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 8. 2025, č. j. KRPA-259480-19/ČJ-2025-000022-SV.

[2] Správní orgán I. stupně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stěžovateli uložil správní vyhoštění a stanovil dobu 24 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského království, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“); její počátek byl stanoven od okamžiku, kdy vycestuje z území Evropské unie a smluvních států. Zároveň byla stěžovateli stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie a smluvních států do země státního občanství stěžovatele nebo třetí země, kde je stěžovatel oprávněn pobývat nebo která jej přijme, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle § 120a

odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na stěžovatele nevztahují důvody znemožňující vycestování cizince podle § 179 téhož zákona.

[3] Stěžovatel pobýval v ČR od 24. 5. 2025 do 17. 8. 2025 bez oprávnění k pobytu. Dne 17. 8. 2025 byl stěžovatel kontrolován hlídkou Policie ČR, které předložil cestovní doklad, v němž bylo vylepené již neplatné maďarské vízum a maďarské povolení k pobytu platné od 14. 8. 2023 do 23. 5. 2025, jiné doklady či povolení k pobytu nepředložil. K žádosti policie maďarské orgány potvrdily, že stěžovatel disponoval povolením k pobytu platným do 23. 5. 2025, v současné době platným povolením k pobytu v Maďarsku nedisponuje.

[4] Z toho důvodu zahájil správní orgán I. stupně dne 18. 8. 2025 se stěžovatelem správní řízení ve věci správního vyhoštění. Při výslechu téhož dne stěžovatel uvedl, že přiletěl dne 10. 9. 2023 do Maďarska, neboť měl maďarské vízum, do ČR přijel asi dne 2. 5. 2025 za prací. Stěžovatel věděl, že mu dne 23. 5. 2025 uplynula platnost maďarského povolení k pobytu, tvrdil, že podal žádost o pobytové oprávnění v Polsku. V ČR o pobyt nežádal, nevycestoval, protože zde chtěl zůstat a pracovat. Je ženatý, má dvě děti, rodina žije v domovském státě, stěžovatel je s nimi v kontaktu na dálku a má se kam vrátit. V ČR stěžovatel nemá nikoho, pracoval tu bez povolení, přespával u kamarádů, nic v ČR nevlastní a nemá zde žádné významné vazby. Stěžovatel je zdravý, zdravotní pojištění nemá, nemá překážku ve vycestování. Správní orgán I. stupně odeslal dne 18. 8. 2025 žádost polské straně o ověření pobytu stěžovatele v Polsku a o sdělení, zda stěžovatel může na případný pobyt cestovat v rámci schengenského prostoru k dnešnímu dni. Dle sdělení ze dne 18. 8. 2025 Centrum policejní a celní spolupráce Kudowa Slone v rámci mezinárodní policejní spolupráce uvedlo, že osoba stěžovatele nefiguruje v informačních systémech SG PR. V návaznosti na výše uvedené stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění na 24 měsíců. Proti tomuto rozhodnutí stěžovatel brojil odvoláním, které žalovaná zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

[5] Stěžovatel podal proti rozhodnutí o vyhoštění **žalobu**, ve které namítal zejména nedostatečně zjištěný skutkový stav, a to ohledně otázky, zda stěžovatel nemá povolení k pobytu v jiném státě EU nebo zda neprobíhá řízení o žádosti o takové povolení, které by jej opravňovalo i k pobytu na území ČR. Stěžovatel upozornil, že správní spis obsahuje fotokopii žádosti o pobytové oprávnění v Polsku (resp. první stranu žádosti), kde je vyplněno jméno stěžovatele, žádost je datována dnem 21. 5. 2025 a nachází se na ní otisk razítka se dnem 21. 5. 2025. Je tak zřejmé, že stěžovatel podal žádost o vydání povolení k pobytu v Polsku, musí tedy figurovat v informačních systémech Polské republiky. Stěžovatel vytkl správnímu orgánu I. stupně, že se nevyjádřil k rozporu mezi existencí žádosti s podacím razítkem a informací o tom, že stěžovatel v polském informačním systému nefiguruje. To je významné i pro posouzení otázky, zda je pobyt stěžovatele v ČR skutečně neoprávněný, a popř. toho, zda uložení správního vyhoštění ze států EU včetně Polska nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Žalovaný sice vyjádřil pochybnosti o pravosti podané žádosti, nicméně není jasné, z čeho dovozuje, že by měla být označena razítkem originál a měla by obsahovat ochranné prvky; takové zjištění je nepřezkoumatelné.

[6] Stěžovatelovu žalobu **městský soud** v záhlaví označeným rozsudkem v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl; shledal, že skutkový stav ohledně neoprávněného pobytu stěžovatele

pokračování

v období od 24. 5. 2025 do 17. 8. 2025 byl ve věci dostatečně zjištěn. Správní orgán I. stupně se zabýval otázkou platnosti maďarského povolení k pobytu, kdy dotazem na příslušné maďarské orgány ověřil, že toto povolení k pobytu bylo platné pouze do 23. 5. 2025; správní orgán I. stupně se v rámci mezinárodní policejní spolupráce obrátil prostřednictvím společného centra na polské orgány k ověření pobytového statusu stěžovatele v Polsku. Požádal přitom o sdělení, zda stěžovatel může na případný pobyt cestovat v rámci schengenského prostoru. Dle městského soudu tedy správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky k ověření otázek, které mohly být pro řízení významné. Tvrzením ohledně žádosti podané v Polsku se řádně zabýval a na základě informací zjištěných přímo u polských orgánů se s ním v prvostupňovém rozhodnutí vypořádal, přičemž žádné vedené řízení, ani pobytové oprávnění stěžovatele v Polské republice nebylo zjištěno. Žalovaný tyto závěry správního orgánu I. stupně potvrdil, k tomu doplnil, že ani případně podaná žádost by na tom nic neměnila, neboť může mít účinky pouze na území Polska. Soud tedy označil závěry žalovaného ohledně neoprávněného pobytu stěžovatele na území ČR v období od 24. 5. 2025 do 17. 8. 2025 za dostatečné, mající oporu ve správním spise, přezkoumatelné a věcně správné.

[7] Závěrem městský soud neshledal pochybení ani v posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány v této souvislosti vycházely primárně z výpovědi samotného stěžovatele a přihlídky k tomu, že na území ČR nemá žádné vazby, rodinu ani zázemí, v ČR se vyhýbal plnění svých zákonných povinností a porušil oznamovací povinnost. Byl si vědom svého neoprávněného pobytu, avšak v ČR nečinil žádné kroky k jeho vyřešení, je dospělý, zdravý, schopný se o sebe postarat. Soud se s posouzením správních orgánů ztotožnil.

[8] Proti rozhodnutí městského soudu stěžovatel brojí **kasacími stížnostmi** z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel uplatnil konkrétně jedinou námitku týkající se prokázání existence či neexistence pobytového řízení v Polsku. K odůvodnění městského soudu stěžovatel namítá, že pouhý dotaz správního orgánu na existenci řízení je nedostačující za situace, kdy stěžovatel má k dispozici kopii podané žádosti s podacím razítkem. I v ČR orgány veřejné moci existenci učiněného podání podatelům běžně potvrzují kopií podání s podacím razítkem. Může se stát, že podání se ztratí, dojde k jeho chybnému zaevidování a nemusí se pak projevit v informačních systémech. Podatel pak existenci podání prokazuje jeho kopií s podacím razítkem a orgány veřejné moci pak musí objasnit rozpor mezi existencí potvrzeného podání a skutečností, že o něm není záznam v informačních systémech. Stejně tak měly správní orgány postupovat i v případě stěžovatele, který důkazní břemeno ohledně podání žádosti v Polsku unesl předložením kopie podání s podacím razítkem. Závěr soudu, že správní orgány zjistily skutečný stav věci, o němž nejsou pochybnosti, proto dle stěžovatele není správný. Pokud by navíc bylo prokázáno, že v Polsku je řízení o jeho žádosti vedeno, musel by to správní orgán i žalovaný hodnotit z hlediska zásahu do stěžovatelova soukromého života, protože uložením správního vyhoštění z území členských států EU a smluvních států mu zmařil možnost kladného rozhodnutí o jeho žádosti podané v Polsku.

[9] S ohledem na uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný ve **vyjádření ke kasační stížnosti** sdělil, že kasační stížností může být napaden pouze způsob rozhodování správního soudu, které žalovaný nehodlal blíže komentovat a odkázal na své vyjádření k žalobě. Žalovaný ve svém postupu a ve svých závěrech neshledává pochybení, plně souhlasí s názorem uvedeným v rozsudku městského soudu, a proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[11] **Nejvyšší správní soud** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. Vzhledem k tomu že se v dané věci jedná o kasační stížnost proti rozhodnutí ve věci, ve které rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jelikož pokud by tomu tak nebylo, musela by být v souladu s uvedeným ustanovením odmítnuta jako nepřijatelná.

[12] Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, a to tak, že jsou jeho znaky naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce je podle závěrů zaujatých v označeném usnesení přijatelná v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského, resp. městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[13] V posuzované věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se o žádný z těchto typových případů nejedná, a proto je kasační stížnost nepřijatelná.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti zcela obecně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, s tímto tvrzením se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Naopak má za to, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS), jelikož je z něj patrné, jak městský soud v této věci rozhodl, nejde o rozsudek vnitřně rozporný a odůvodnění stojí na dostatečných důvodech.

[15] Pokud jde o stěžejní námitku stěžovatele, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav, když nebylo zjištěno, zda stěžovatel má povolení k pobytu v jiném státě EU nebo zda neprobíhá řízení o žádosti o takové povolení, Nejvyšší správní soud konstatuje následující.

[16] Stěžovateli bylo rozhodnutím správního orgánu I. stupně uloženo správní vyhoštění na základě § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Podle uvedeného ustanovení „*[p]olice vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let,*

pokračování

pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“(pozn. zvýrazněno soudem)

[17] Účelem rozhodnutí o správním vyhoštění je vynucení dodržování zákonného režimu pobytu na území ČR a ochrana veřejného pořádku, bezpečnosti státu, trhu práce a dalších chráněných hodnot. Z citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců vyplývá, že v případě naplnění tam uvedených podmínek je správní orgán povinen vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Není tedy na uvážení správního orgánu, zda správní vyhoštění uloží, ale pokud zjistí, že jednání cizince naplňuje znaky v § 119 zákona o pobytu cizinců, je povinen rozhodnutí o správním vyhoštění vydat (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54, č. 864/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52, č. 1164/2007 Sb. NSS).

[18] Stěžovateli skončila dne 23. 5. 2025 platnost maďarského povolení k pobytu, což sám potvrdil během výslechu před správním orgánem I. stupně, s tím, že věděl, že maďarské pobytové oprávnění již není platné, a že si je vědom toho, že na území ČR pobývá neoprávněně (č. l. 12 správního spisu). Od 24. 5. 2025 mohl stěžovatel pobývat na území členských států EU včetně ČR pouze na základě platného víza nebo jiného pobytového oprávnění. Stěžovatel však žádné takové oprávnění nepředložil. Skutečnost, že dle svého tvrzení podal žádost o pobytové oprávnění v Polsku, nezakládá jeho právo k pobytu na území ČR ani obecně na území EU. Nejvyšší správní soud připomíná, že žádost o povolení k pobytu podaná v Polsku, může mít právní účinky až od okamžiku, kdy je řízení zahájeno a cizinci je vydáno potvrzení o tolerovaném pobytu nebo jiný doklad opravňující jej k pobytu.

[19] Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatel v době pobytové kontroly v ČR dne 17. 8. 2025 nedisponoval žádným povolením k pobytu a nesplňoval tak podmínky vstupu a pobytu podle čl. 6 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. března 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (dále jen „Schengenský hraniční kodex“). Tato skutečnost byla relevantní pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.

[20] Namítá-li stěžovatel, že se městský soud, resp. správní orgány dostatečně nevypořádaly s otázkou rozporu potvrzeného podání a skutečností, že o něm není záznam v informačních systémech, pak Nejvyšší správní soud plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku. Správní orgán I. stupně se tvrzením ohledně žádosti stěžovatele podané v Polsku zabýval a na základě informací zjištěných přímo u polských orgánů se s ním v rozhodnutí řádně vypořádal, přičemž žádné vedené řízení, ani pobytové oprávnění stěžovatele v Polské republice nebylo zjištěno. Není proto pravdou, že se správní orgány nepokusily tvrzený rozpor odstranit, jak tvrdí stěžovatel.

[21] Kasační stížnost stěžovatele tak svým významem nepřesahuje jeho vlastní zájmy. Dosavadní judikatura poskytuje dostatečné řešení otázek předestřených v kasační stížnosti, nejde o právní otázky, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, není dána potřeba učinit judikатурní odklon, ani nebylo shledáno zásadní pochybení městského soudu, které

mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[22] Odmítnutí pro nepřijatelnost představuje zjednodušený meritorní přezkum (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), výrok o náhradě nákladů řízení se proto opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, Nejvyšší správní soud jí však náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevnikly.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. února 2026

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu